

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เพราะเมื่อมีความเจริญเกิดขึ้นตามยุคสมัย ทำให้มนุษย์ทุกคนล้วนต้องการหลีกเลี่ยงการกระทำที่มีความรุนแรง โหดร้าย ป่าเถื่อน ของสังคมนั้น ต้องการที่จะมีระบบกฎหมายรูปแบบการปกครองที่ทันสมัย มีความเจริญก้าวหน้า และสภาพบ้านเมืองที่ดีเกิดขึ้นในสังคม แต่ต้องเกิดสภาวะสงครามขึ้นทำให้เกิดการทำลายล้างชีวิต การทรมาณอย่างทารุณโหดร้ายของมนุษย์ จนกระทั่งสภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น ได้สิ้นสุดลง ทำให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกหวั่นเกรงเหตุการณ์ในลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นในอนาคต ทำให้ผู้นำประเทศต่าง ๆ ได้สร้างกติการะหว่างประเทศขึ้นและได้มีการตกลงร่วมกันระหว่างประเทศทุกประเทศภายใต้ องค์การสหประชาชาติ (United Nations) ที่จะให้ความคุ้มครอง และไม่ละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของมนุษย์¹

ดังนั้นประเทศต่าง ๆ จึงได้ร่วมมือกันจัดตั้งองค์การสหประชาชาติขึ้น เพื่อเป็นองค์การ โลกมาคุ้มครองมนุษยชาติให้ได้รับความเป็นธรรมอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน สมัชชาสหประชาชาติ ได้มีมติรับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The Universal Declaration of Human Rights) หรือกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง² (International Covenant on Civil and Political Rights) เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 ซึ่งประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้รับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยสมัชชาแห่งสหประชาชาติถือเป็นการกำหนดมาตรฐานสำคัญด้านสิทธิมนุษยชน ถึงแม้ว่าปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนจะมีได้มีผลบังคับทางกฎหมายเช่นเดียวกับสนธิสัญญา อนุสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างประเทศแต่ปฏิญญาสากลฉบับนี้นับว่ามีพลังสำคัญทาง

¹ ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. (ม.ป.ป.). *ความเป็นมาของสิทธิและสิทธิมนุษยชนกับระบบประชาธิปไตย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: www.prachatai3.info/. [2560,15 เมษายน].

² พรชัย คำนวณวิวัฒน์. (2546). กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ได้รับการรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในปี ค.ศ.1966 มีผลบังคับใช้เมื่อ 23 มีนาคม 1976 สำหรับประเทศไทยคณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2535 เห็นชอบในหลักการที่ให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2539 ได้ยื่นภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติสำหรับการเข้าเป็นภาคี

ศีลธรรม จริยธรรม และมีอิทธิพลทางการเมืองไปทั่วโลกและถือเป็นหลักเกณฑ์สำคัญในการปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่บรรดาประเทศทั่วโลกยอมรับ ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ร่วมกับประเทศต่าง ๆ ให้การรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ และยังสามารถได้นำมาบัญญัติคุ้มครองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย³

สำหรับหลักการที่สำคัญของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนั้นเมื่อพิจารณาตามเนื้อหาแล้วสามารถแบ่งได้อย่างกว้าง ๆ 2 ประเภท⁴คือ

1) สิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งรวมถึงสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และความมั่นคงของบุคคล อิสรภาพจากความเป็นทาส และการถูกทรมาน ความเสมอภาคในทางกฎหมาย การคุ้มครองเมื่อถูกจับ กักขัง หรือเนรเทศ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรม การมีส่วนร่วมทางการเมืองสิทธิในการสมรสและการตั้งครอบครัว เสรีภาพขั้นพื้นฐานในทางความคิด มโนธรรมและศาสนา การแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก เสรีภาพในการชุมนุมและเข้าร่วมสมาคมอย่างสันติ สิทธิในการมีส่วนร่วมในรัฐบาลของประเทศตน โดยทางตรงหรือ โดยการส่งผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้งอย่างเสรี

2) สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งครอบคลุมถึงสิทธิในการทำงาน การได้รับค่าตอบแทนเท่ากันสำหรับงานที่เท่ากัน สิทธิในการก่อตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงาน สิทธิในมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสม สิทธิในการศึกษา และสิทธิในการเข้าร่วมใช้ชีวิตทางวัฒนธรรมอย่างเสรี

การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่เป็นปวงชนชาวไทยทั้งหมดได้รับการรับรองและคุ้มครองไว้ในกฎหมายสูงสุดของประเทศนับตั้งแต่ พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พุทธศักราช 2475 แม้ธรรมนูญการปกครองฉบับแรกของไทยจะมีได้กล่าวถึงหรือรับรองสิทธิ เสรีภาพ ตลอดจนสิทธิมนุษยชนเลย แต่จากคำประกาศของคณะราษฎรที่ได้นำหลักการของสิทธิมนุษยชนไปใช้ในทางปฏิบัติและระบอบรับรองให้ราษฎรมีสิทธิเสมอภาคกัน

รัฐธรรมนูญฉบับถาวรได้ถูกร่างและประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2475 ซึ่งนับว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 2 ของไทย คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช 2475 ได้ปรากฏบทบัญญัติที่ให้การรับรองสิทธิ เสรีภาพแก่ประชาชนชาวไทยไว้ในหมวดที่ 2 ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของชนชาวสยาม และเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2489 มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่ง

³ กระทรวงการต่างประเทศ, กรมองค์การระหว่างประเทศ. (ม.ป.ป.). *ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน*. งานเอกสารวิชาการ. หน้า 19-21.

⁴ อัจฉา เกสรศุภร์. (ม.ป.ป.). *หลักสิทธิมนุษยชน*. งานเอกสารวิชาการ. หน้า 4-5.

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2489 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 3 ที่มีการบัญญัติรับรองสิทธิของประชาชนไว้เช่นกัน ส่วนรัฐธรรมนูญฉบับที่ 4 นั้นมีผลใช้บังคับในปี พุทธศักราช 2490 ก็ยังคงมีการบัญญัติรับรองสิทธิไว้เช่นกัน ซึ่งถือได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับที่ 2 ถึง 4 ของไทยมีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการรับรองเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้ จากนั้นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 5 คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2492 ได้รับอิทธิพลจากการประกาศใช้ปฏิญญาสากลของสหประชาชาติซึ่งทำให้มีบทบัญญัติที่ให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพเป็นจำนวนมากและมีเนื้อหาที่ละเอียดกว่ารัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ เป็นอย่างมากจึงทำให้รัฐธรรมนูญฉบับที่ 6 มีเนื้อหาสาระสำคัญในการรับรองสิทธิและเสรีภาพเหมือนกับรัฐธรรมนูญฉบับที่ 5⁶

รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช 2502 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 7 แต่ไม่ปรากฏบทบัญญัติรับรองสิทธิเสรีภาพแต่อย่างใดในรัฐธรรมนูญซึ่งแตกต่างกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2511 ฉบับที่ 8 ได้มีการบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพไว้ และมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช 2515 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2515 อันเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 9 ช่วงรัฐบาลเผด็จการก็ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดที่ให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพแก่ประชาชนชาวไทยเลย เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2517 จึงมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2517 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 10 ที่มีการบัญญัติรับรองสิทธิมนุษยชนได้อย่างครบถ้วนอีกฉบับหนึ่งที่รับรองสิทธิต่าง ๆ ของประชาชนไว้อย่างมากเช่น ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน เวลาต่อมาเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ประเทศไทยได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2519 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 11 ซึ่งมีบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพไว้เพียงมาตราเดียวเท่านั้นที่รับรองสิทธิและเสรีภาพไว้ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2520 มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช 2520 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 12 ซึ่งไม่มีบทบัญญัติใดเลยที่ให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพแก่ประชาชนเช่นกัน ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2521 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 13 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2521 ได้นำบทบัญญัติที่ให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพมาบัญญัติไว้อีกโดยมีสาระสำคัญส่วนใหญ่เหมือนกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2517⁷

⁵ นพนิต สุริยะ. (ม.ป.ป.). *งานวิจัยแนวคิดและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/54948>. [2560,30 เมษายน].

⁶ นพนิต สุริยะ. (2559). *สิทธิมนุษยชน : แนวคิดและการคุ้มครอง* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 64-72.

⁷ เรื่องเดียวกัน. หน้า 72-74.

ในพุทธศักราช 2534 มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรไทยแทนฉบับเก่า ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 ก็ไม่ปรากฏมีบทบัญญัติใดเลยที่ให้การรับรองสิทธิเสรีภาพแก่ประชาชน แต่ในรัฐธรรมนูญฉบับที่ 15 เป็นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2538 เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538 นำเอาบทบัญญัติที่ให้การรับรองสิทธิเสรีภาพที่เคยบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2517 มาบัญญัติไว้อีกครั้งเช่นกัน⁸

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่เน้นในเรื่องสิทธิมนุษยชนไว้ค่อนข้างสมบูรณ์ ดังเช่นในมาตรา 4 บัญญัติว่า ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพที่ขึ้นพื้นฐานที่ทุกคนพึงได้รับอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม ในฐานะที่เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติ ชาติกำเนิด ศาสนา วัฒนธรรม ภาษา วิถีชีวิต เพศ รูปลักษณ์ภายนอก อายุ และสติปัญญา หรือมีความไม่เท่าเทียมกันในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมากน้อยเพียงใดก็ตาม รวมทั้งแล้วก็คือ ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (Human Dignity)⁹ จึงกล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศไทยที่ได้นำหลักการเรื่อง “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” และจารีตประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย และมาตรฐานสิทธิเสรีภาพ และเสรีภาพของปวงชนชาวไทยมารับรองคุ้มครองไว้ในหมวด 3 และกระจัดกระจายอยู่ในหมวดอื่น ๆ ได้อย่างครบถ้วน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ประกาศใช้ขึ้น ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ยังคงมีการบัญญัติสิทธิมนุษยชนไว้ตามมาตรา 4 ที่บัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับการคุ้มครอง การละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพย่อมขัดต่อรัฐธรรมนูญและปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน”¹⁰ จึงเป็นรัฐธรรมนูญอีกฉบับที่บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพไว้อย่างครบถ้วนอีกฉบับหนึ่ง

ในปัจจุบันมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นรัฐธรรมนูญที่มีการบัญญัติรับรองสิทธิมนุษยชนไว้ในมาตรา 4 ว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ

⁸ นพนิติ สุริยะ. อ่างแล้วเชิงอรรดที่ 6. หน้า 75-76.

⁹ สมเจตน์ คงรอด. (2550). *สิทธิเสรีภาพของทหาร*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 31-32.

¹⁰ วีระ พดุงไทย. (2544). *กฎหมายทหารและสิทธิมนุษยชนและระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติประสารงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิด*. งานเอกสารวิชาการ. หน้า 21-22.

เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง และขอบเขตของสิทธิเฉพาะด้าน นั้นมีบัญญัติในหมวด 3 แต่มีความแตกต่างกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่มีการแบ่งเป็นส่วนของสิทธิไว้ อาทิ ส่วนที่ 1 บททั่วไป ส่วนที่ 2 ความเสมอภาค ส่วนที่ 3 สิทธิ และเสรีภาพส่วนบุคคล ส่วนที่ 4 สิทธิในกระบวนการยุติธรรม แต่ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 นั้นมีลักษณะที่เหมือนกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540¹¹

สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนไปไม่น้อยกว่าเดิม ทั้งยังขยายให้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม และประชาชนสามารถใช้สิทธิเสรีภาพตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญได้ โดยรัฐมีหน้าที่จัดให้มีการดำเนินการเพื่อให้สิทธิเสรีภาพนั้นเป็นจริงในทางปฏิบัติโดยที่ประชาชนไม่ต้องร้องขอ ถ้ารัฐไม่ดำเนินการประชาชนและชุมชนมีสิทธิที่จะติดตาม และเร่งรัดการทำงานของรัฐบาล และสามารถฟ้องร้องได้หากรัฐไม่ทำหน้าที่ จึงกล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นอีกฉบับที่ได้นำหลักการเรื่อง “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” และจารีตประเพณี การปกครองในระบอบประชาธิปไตย และมาตรฐานสิทธิเสรีภาพได้อย่างครบถ้วนอีกฉบับหนึ่งที่เป็นไปตามหลักของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งประชาชาติด้วย

ตามแนวคิดสิทธิและเสรีภาพของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 นั้น ได้มีการบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของทหาร และข้าราชการรวมทั้งองค์กรเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐไว้ว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะ ในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม” อันถือได้ว่าเป็นจารีตประเพณีในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของทหารในประเทศไทยที่บัญญัติคุ้มครองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 27 วรรค 5¹² ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวนี้เป็น การบัญญัติขึ้นเพื่อประกันสิทธิเสรีภาพให้แก่ทหารที่จะสามารถมีสิทธิและเสรีภาพได้ในระดับหนึ่ง ที่ใกล้เคียงกับประชาชนโดยทั่วไป โดยจะถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพได้ก็เฉพาะตามเงื่อนไขของกฎหมายที่ได้บัญญัติ รวมทั้งการจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวจะทำได้ก็เฉพาะเท่าที่จำเป็นและได้

¹¹ คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ. (2559). *สรุปสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับลงประชามติ*. เอกสารเผยแพร่ประชาชน

¹² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 27 วรรค 5 บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม

สัดส่วนเท่านั้นและจะไปกระทบต่อสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้ ทำให้จำต้องเคารพและให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประเทศไทย ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและทหารที่ไปในทำนองเดียวกันกับรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ นั้น ตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับ พุทธศักราช 2492 เป็นต้นมา

ความสำคัญในด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของทหารที่ยังคงมีอยู่ เมื่อพิจารณาจากการบัญญัติกฎหมายของพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 มีการปรับปรุงแก้ไขมาทั้งหมด 5 ครั้ง ซึ่งครั้งสุดท้ายมีการแก้ไขปรับปรุงเมื่อปี พ.ศ. 2505 แต่เมื่อได้พิจารณาด้านเนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 ตั้งแต่ฉบับแรกจนถึงฉบับสุดท้ายที่มีการบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่ปรากฏเนื้อหา หรือบริบทของกฎหมายที่เป็นบทบัญญัติใดเป็นการกล่าวอ้าง หรือเป็นการระบุเนื้อหาที่สำคัญอย่างแจ่มชัดว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 เป็นข้อยกเว้นของการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้มีบทบัญญัติคุ้มครองไว้ในด้านใดบ้างหรือเรื่องอะไรบ้าง ทำให้การใช้อำนาจทางด้านบริหารและดำเนินการมาตรการบังคับทางปกครองของผู้บังคับบัญชาในการออกคำสั่งลงทัณฑ์ กัก ขังหรือจำขังผู้ใต้บังคับบัญชาที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของทหารที่รัฐธรรมนูญได้รับรองคุ้มครองไว้ ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยทหารในปัจจุบันในฐานะปัจเจกชนที่ต้องการรับรองคุ้มครองตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังไม่มีการดำเนินการให้เกิดความแจ่มชัดในเรื่องนี้ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องให้มีการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมาย พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 และข้อบังคับต่าง ๆ ให้มีความชัดเจนมากขึ้นเพื่อการตีความบังคับใช้กฎหมายที่เป็นข้อยกเว้นในเรื่องนี้ และเพื่อให้หลักเกณฑ์ เงื่อนไขของกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารมีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามหลักสิทธิมนุษยชนที่เป็นหลักการสากลในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี สิทธิมนุษยชน โดยมุ่งเน้นที่สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายในระดับสากล และภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
2. ศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการทางปกครองฝ่ายทหารในการออกคำสั่งและดำเนินการมาตรการบังคับทางปกครองในกรณีของการลงโทษทางวินัยทหารที่มีผลเป็นการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคล
3. ศึกษาและวิเคราะห์ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยคุ้มครอง

1.3 สมมติฐานการวิจัย

การใช้อำนาจและหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารในการลงทัณฑ์ กักขัง หรือจำขัง ซึ่งเป็นโทษทางวินัยทางทหารตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 นั้น เป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ชอบเพราะการลงทัณฑ์ กักขัง หรือจำขังเป็นการลงโทษที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของทหารผู้กระทำความผิด ซึ่งการสั่งลงโทษเช่นนี้เป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายตุลาการ พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 ฉบับนี้จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญและขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการลงโทษทางวินัยทหารที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

1.4 วิธีวิทยาการวิจัย

เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Reserch) โดยการศึกษาค้นคว้าจากคำบรรยาย สิทธิและเสรีภาพสากล สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน กฎหมาย บทบัญญัติของกฎหมายในลำดับรอง กฎหมายว่าด้วยวินัยทหาร หนังสือ บทความต่าง ๆ และข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์จากเว็บไซต์เพื่อเป็นการเปรียบเทียบประเด็นที่ต้องการศึกษา และวิเคราะห์ถึงความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายว่าด้วยวินัยทหาร และแนวทางการปรับปรุงกฎหมายให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการบัญญัติกฎหมายที่รัฐธรรมนูญอนุญาตให้กระทำได้

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาสิทธิและเสรีภาพตามหลักสากล สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ และสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย รวมทั้งกระบวนการที่ใช้ลงโทษเกี่ยวกับวินัยทหารของไทย ตลอดจนสถานะทางกฎหมายและสิทธิและเสรีภาพของบุคคลผู้เป็นทหารที่ถูกจำกัดสิทธิมากกว่าคุ้มครองในสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของทหาร ให้ทราบว่า การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหารของไทยมีหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ในทางทหารในฐานะที่เป็นปัจเจกชนที่เพียงพอ มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐานความเป็นธรรมเท่าเทียมกับประชาชนหรือไม่ เพื่อให้เป็นมาตรฐานในสิทธิและเสรีภาพในระดับสากลและสอดคล้องกับสภาพธรรมชาติของการปฏิบัติการทางทหาร และการปกครองบังคับบัญชาของทหารในประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้ คือ

1. ทำให้สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของทหารที่กระทำคามผิดทางวินัยทหาร ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พ.ศ. 2476 ให้มีความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ